

jde o normu, danou na ochranu úředníka — v jeho neprospěch. Má-li však kvalifikační komise tuto povinnost vůbec, pak má ji především tehdy, jestliže kvalifikaci úředníka proti dosavadnímu stavu zhoršuje. Neboť při jednotném a přísném kvalifikačním měřítku, jež zákon předpokládá, zhoršení může býti odůvodněno právě jenom tehdy, nastaly-li konkrétní skutkové okolnosti od skutkového podkladu dosavadní kvalifikace odlišné a pro kvalifikaci rozhodné.

Má-li ustanovení § 19/2 míti nějaký smysl, pak nutno z něho vyvoditi dále, že nelze úředníku upíratí práva, aby ve své stížnosti jednak vytýkal nedostatek takového skutkového odůvodnění kvalifikačního posudku, jednak aby správnost jeho bral v odpor, a že odvolací kvalifikační komise je potom povinna správnost jeho za součinnosti úředníka zjistiť a svoje »rozhodnutí« po této skutkové stránce odůvodniti.

Předpisy § 20 jsou vymezeny hranice práv, které úředník má v řízení kvalifikačním. Jinak řízení to vymyká se jeho ingerenci, zejména co do postupu normovaného v §§ 17 a 18.

Z toho, co uvedeno, plyne tedy, že nemůže st-l jako vadu nař. rozhodnutí důvodně vytýkati, že spočívá na kvalifikačním posudku, jenž nehleděl ke kvalifikačnímu popisu, a že nebylo výžádáno doplnění, event. opravení tohoto popisu. Naproti tomu bylo vzhledem k tomu, co shora uvedeno, uznati důvodnou výtku, že nebyly st-li sděleny okolnosti, které byly důvodem zhoršené jeho kvalifikace, a že mu bylo tím znemožněno, aby je vysvětlil a se ospravedlnil, jakož i výtku, že ve výn. mín. fin. z 9. července 1929 nebyly uvedeny důvody, které kvalifikační komisi při mín. fin. přiměly stížnost st-lovu zamítnouti.

Kvalifikační výrok komise při mín. fin. byl vydán na základě vadného řízení a je proto sám vadný. Je tudíž stíženo vadou řízení i nař. rozhodnutí mín. fin. z 24. července 1929, které na onom vadném výroku spočívá, pročež je bylo podle § 6 zák. o ss zrušiti.

Č. 11.124.

V o j e n s k é v ě c i : * Závislost výživy na pracovním příjmu povolaného ve smyslu § 4 zák. č. 120/1921 Sb. o vyživovacím příspěvku předpokládá, že povolaný před nastoupením vojenské služby na výživu uchazeče o příspěvek skutečně přispíval.

(Nález ze dne 8. března 1934 č. 17.320/33.)

P r e j u d i k a t u r a : srov. Boh. A 552/20.

V ě c : Nezletilý Jan H. v N., zast. Právním ochranným oddělením zemského ústavu pro péči o dítě v Praze, proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : Okr. vyživovací komise v Kaplici výměrem z 1. září 1931 zamítla nárok na vyživovací příspěvek podle zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb. pro dítě Jana H., ježto výživa jeho nebyla nastoupením

nemanželského otce k vojenské službě ohrožena, protože tento před nastoupením této služby (1. října 1930), na výživu dítěte vůbec nepřispíval.

Odvolání podané právním ochranným oddělením zem. ústavu pro péči o dítě v Praze, v němž bylo namítáno, že nárok dítěte na vyživovací příspěvek není vyloučen tím, že otec jeho fakticky na výživu dítěte nepřispíval, jestliže pravoplatným výrokem soudním bylo uznáno, že tento v době svého povolání byl povinen poskytovat svému nemanželskému dítěti alimenty, — jak se stalo v daném případě rozsudkem okr. soudu v Chebu z 30. září 1930, jímž nemanželský otec Bedřich M. byl uznán povinným poskytovat od 11. července 1930 na výživu dítěte měsíčně Kč 100 — zamítla zem. vyživovací komise v Praze výměrem z 5. listopadu 1931 »ze správného důvodu v odpor vzatého rozhodnutí«.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Podle § 4 zák. č. 120/21 Sb. nárok na vyživovací příspěvek předpokládá, 1. že osoba nárok ten vznášející je členem rodiny povolaného, t. j. (§ 2) že má proti povolanému virtuálně nárok na alimenty, 2. že v době, kdy povolaný nastoupil vojenskou službu, byla nemajetná a k výdělku nezpůsobilá, 3. že výživa její byla podstatně závislá na pracovním příjmu povolaného a 4. povoláním tím je ohrožena.

V souhlasu s I. stolicí popřel žal. úřad nárok Jana H. na vyživovací příspěvek z důvodu, že výživa jeho nastoupením nemanželského otce k vojenské službě nebyla ohrožena. Že nebyla ohrožena, neusuzuje však žal. úřad z toho, že po povolání nemanželského otce byl tu nějaký pramen, z něhož výživa J. H. byla hražena, nýbrž z toho, že nemanželský otec před nastoupením vojenské služby na výživu dítěte vůbec nepřispíval. Žal. úřad v podstatě chtěl tedy zřejmě říci — třebas to v odvodním spisu popírá, — že — když nemanželský otec před nastoupením vojenské služby na výživu dítěte nepřispíval — výživa dítěte v době, kdy nastoupil vojenskou službu, nebyla na nemanželském otci závislá, a proto povoláním tohoto k vojenské službě nemohla ani býti ohrožena. Vychází tedy žal. úřad z právního názoru, že závislost výživy ve smyslu § 2 zák. č. 120/1921 Sb. předpokládá, že povolaný před nastoupením vojenské služby na výživu dítěte skutečně přispíval.

Stížnost naproti tomu hájí názor, že závislost výživy nevyžaduje, aby povolaný před nastoupením vojenské služby na výživu uchazeče o příspěvek skutečně přispíval, nýbrž že stačí, když pravoplatným výrokem soudním bylo uznáno, že již v době povolání k vojenské službě byl povinen poskytovat mu alimenty.

Nss neshledal nároze stížnosti správným.

Mluví-li zákon o tom, že výživa člena rodiny byla závislá na pracovním příjmu povolaného, znamená to podle běžného významu použitých slov v jich souvislosti, že z tohoto pracovního příjmu byla skutečně uhražována. Tomuto výkladu svědčí i § 3 odst. 2 a 3 zák. č. 530/1919 Sb., který podle § 5 zák. č. 120/1921 Sb. platí obdobně i ve příčině příspěvku normovaného tímto zákonem. Neboť praví-li se v tomto předpise, který zřejmě chce postihnouti všechny případy, kdy jest poskytnouti vyživovací příspěvek, že příspěvek náleží, žil-li oprávněný s po-

volaným ve společné domácnosti, v plné zákonné míře, jinak však, byl-li závislý na podporách jím poskytovaných, ve výměře skutečně poskytovaných podpor, je patrné, že zákon uznává závislost výživy jenom tehdy, když tato výživa před tím, než povolaný nastoupil vojenskou službu, byla zcela nebo z části z pracovního příjmu povolaného skutečně hrazena (srov. prov. nař. č. 582/1919 Sb. k § 2).

Okolnost, že povolaný v daném případě uznán byl pravoplatným výrokem soudním povinným, poskytovat svému nemanželskému dítěti alimenty ještě za dobu před nastoupením vojenské služby, je tedy pro otázku závislosti výživy irrelevantní, a to tím spíše, když výrok takový pouze zjišťuje, že a jakou měrou povolaný podle svého jmění je povinen přispívat na výživu dítěte (§ 166 o. z. o., resp. § 9 nov. I.), nepraví však nic o tom, že výživa dítěte na těchto alimentech byla závislá, t. j. jimi byla podmíněna, ani o tom, že výživa dítěte byla závislá na pracovním příjmu povolaného.

Poněvadž v daném případě je nesporno, že povolaný před nastoupením vojenské služby na výživu dítěte ničím nepřispíval, právem žal. úřad uznal, že výživa dítěte na povolaném jeho nemanželském otci nebyla závislá (a proto povoláním jeho nebyla ohrožena), a právem proto nárok na vyživovací příspěvek odepřel.

Č. 11.125.

Vojenské věci: * Výživa uchazeče o příspěvek vyživovací podle zák. č. 120/1921 Sb. není ve smyslu § 4 cit. zák. ohrožena, je-li i po povolání dosavadního jeho živitele k činné službě vojenské fakticky postaráno o jeho výživu poměrům přiměřenou. Z jakých pramenů přijem ten plyne, je lhostejno.

(Nález ze dne 8. března 1934 č. 17.321/33.)

V ě c: Anna H. v M. jménem nezl. Waltera H. proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b ě z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okr. vyživovací komise v Mar. Lázních výměrem z 28. května 1931 zamítla nárok na vyživovací příspěvek pro Waltera H., nemanželského syna Josefa H., podle zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb. z toho důvodu, že nejsou dány předpoklady ve smyslu § 4 zmíněného zák. (§ 215 č. 530/1919, § 2m č. 582/19 Sb.). Odvolání, v němž st-lka namítala, že nemanželský otec dítěte Waltera H., Josef H., byl rozsudkem okr. soudu v Mar. Lázních z 27. června 1929 uznán povinným platit až do dokončeného 6. roku věku dítěte měsíčně předem příspěvek na výživu v částce Kč 130, a že proto dítěti přísluší podle § 4 zák. č. 120/1921 Sb. nárok na vyživovací příspěvek, zamítla zem. vyživovací komise nař. výměrem, ježto výživa nemanželského dítěte vzhledem k tomu, že bylo vydržováno rodiči nemanželské matky, nebyla ohrožena nastoupením vojenské služby, ku které nemanželský otec byl povolán.